

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. L. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2019, č. j. 57 A 137/2019 - 50, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV – 87337-4/SO-2019, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 5. 2019, č. j. OAM – 21324 – 26/PP – 2018, kterým byla žalobci dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podaná dle § 87b zákona o pobytu cizinců a na základě § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území ČR.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 22. 10. 2019, č. j. 57 A 137/2019 – 50, zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že jeho vycestování by mělo dopad na rodinnou situaci stěžovatele. Na území České republiky pobývá již od roku 1994 a je zde plně integrován, což souvisí také se skutečností, že byl ve vztahu s občankou České republiky, s níž má nezletilou dceru. S nejstarší dcerou nežije ve společné domácnosti, ale jsou v pravidelném kontaktu. V současné době stěžovatel žije s manželkou a třemi nezletilými dětmi, přičemž všichni zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu v bytě, který je v jejich vlastnictví. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel není v současné době oprávněn na území České republiky pracovat, je nucena podnikání vést jeho žena a o domácnost a děti se stará stěžovatel. Nejmladší syn v současné době ještě nedosáhl 1 roku věku. Pokud by byl stěžovatel nucen vycestovat, jeho manželka by nebyla schopna vést podnikání a současně se starat

především o nejmladšího syna, čímž by se ocitla bez finančních prostředků. Vzhledem k těmto skutečnostem má stěžovatel za to, že má na území České republiky vytvořeny široké ekonomické, sociální, kulturní a především rodinné zázemí. Má zde dle svého vyjádření mnoho známých a přátel nejen z vietnamské komunity. Naopak dle něj nelze říci, že by měl vazby k zemi původu, nemá tam sociální zázemí ani majetek. V případě vycestování by se ocitl v situaci bez možnosti zajištění bydlení či odpovídající práce.

[5] Stěžovatel dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k právu na spravedlivý proces s ohledem na možnost stěžovatele vystupovat v řízení osobně a na závěry soudu týkající se přiznání odkladného účinku vůči správním rozhodnutím. Akcentoval také názor zdejšího soudu, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby předcházela případné nenahraditelné újme tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území a vyčkávat rozhodnutí o správním vyhoštění.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti uvedla, že se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že by následky rozhodnutí žalované znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám, resp. jde o případ, kdy není splněna podmínka přiznání odkladného účinku spočívající v absenci rozporu s veřejným zájmem. Stěžovateli nebylo vydáno „povolení k trvalému pobytu“ z důvodů uvedených v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V případě stěžovatele bylo zjištěno, že byl odsouzen za zvláště závažný zločin v oblasti drogové kriminality spáchaný na území České republiky a po dobu jeho pobytu na území mu byly uděleny i další sankce. Stěžovatel svou žádost podal za účelem sloučení s nejstarší dcerou, státní občankou České republiky, s níž však nežije ve společné domácnosti, pouze se navštěvují a rodinný život stěžovatel realizuje s občany Vietnamské socialistické republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele by tak dle žalované bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem spočívajícím v tom, aby na území nesetrvávali cizinci představující nebezpečí pro veřejný pořádek, kterým z tohoto důvodu nebylo vydáno povolení k pobytu na území.

[7] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[9] Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí

pokračování

konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[11] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení povahy žalobou napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozhodnutí pro stěžovatele samy o sobě nemohou znamenat újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

[12] Je třeba zdůraznit, že pobytový status stěžovatele se zamítnutím jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nikterak nezměnil. Z poskytnutého spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel zde pobýval na základě povolení k trvalému pobytu, jehož platnost byla dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušena rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 3. 2018, č. j. OAM-2121-22/ZR-2017, a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 2. 7. 2018, č. j. MV-57262-5/SO-2018.

[13] Stěžovatel neměl a ani po provedeném správním řízení a řízení před krajským soudem tedy nemá oprávnění k pobytu na území České republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani vůči rozhodnutí žalované, by přitom na uvedeném ničeho nezměnilo. V nyní projednávané věci byla „pouze“ zamítnuta žádost stěžovatele o přechodný pobyt na území České republiky; k odnětí, resp. zániku jakéhokoli oprávnění k pobytu nedošlo. Pobytový status stěžovatele by se tedy nezměnil ani v případě, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť jeho přiznání, které by mělo za následek dočasné navrácení do právního stavu před právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí, by s ohledem na povahu věci nemohlo mít za následek vznik nebo obnovení oprávnění stěžovatele k pobytu na území České republiky.

[14] O odkladném účinku kasační stížnosti by tedy bylo možné uvažovat pouze ve vztahu ke lhůtě k vycestování z území ČR, která byla stěžovateli správním rozhodnutím prvního stupně v nyní posuzované věci stanovena. Avšak i vzhledem ke skutečnosti, že již v rámci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byl stěžovateli udělen výjezdní příkaz, odkladný účinek kasační stížnosti by nemohl založit oprávnění stěžovatele pobývat na území České republiky ani v tomto ohledu.

[15] Nejvyšší správní soud tedy po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu, případně žalobou napadeného rozhodnutí žalované, pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právech. Není proto splněna hned první zákonná podmínka pro přiznání odkladného účinku, druhou podmínkou spočívající v tom, že přiznání odkladného účinku nesmí

být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se tedy již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

[16] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[17] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu